Mizah

Bir Nisan eğlencesi

Meclise kurdum
salınca
Yar gidip yar geli
sallanacak

Anlayana

Meğer Ne Olmuş ?

Bir patırtı, bir gürültü, bir kıyamettir gidiyor! Nutuklar, tevkifler, demeçler birbirini takip ediyor. Bilmiyenler, bilenlere soruyor: Ne olmuş? Harbe mi girdik? Memlekette ihtilâl mi çıktı?

Bir bakıyorsunuz; Başbakan yardımcısı, büyülü bir uçağa atlayıp soluğu İstanbulda almış! Milli Eğitim Bakanı; gençlerle temasta. Bir bakıyorsunuz İçişleri, Dışişleri, Adalet; Çalışma Bakanları birbiri peşisıra basın toplantılarile umumî efkârı aydınlatıyorlar...

Umumî efkâr aydınlanınca, ortada bir talebe nümayişinden başka bir şey kalmıyor. Her şey süt liman. Bütün kabahat meğer çocuklarınmış!

Bırakın be evlâtlar... Yobazlarla hükûmet uğraşsın... Nitekim, Atatürk'ün manevî şahsiyetini korumak için bir kanun tasarısı bile Meclise sunulmak üzereymiş. Nenize gerek sizin? Bırakın Molla Necipler dilediklerini yazıp çizsinler. Elbet onların da sırası gelir. Ne demeğe gece yarısı sokaklara düşer; İstanbulun, Ankaranın uykusunu kaçırırsınız?

Tilkinin biri, kilerini boşaltan fareyi şikâyet için, gitmiş, arslanı öğle uykusundan uyandırmış. Arslan hiddetlenmiş:

— Ne haltetmeğe beni uyandırıyorsun? diye sallamış pençeyi (tokat mânasına).

Tilkinin lâhzada aklı başına gelmiş:

— Fare kulunuzu cezalandırasınız diye arslanım!

— Ne diye cazalandıracakmışım?

— Erzakınızı kemirip yiyecek... Haber veriyorum!

— Bundan sana ne?

Tilki boynunu bükmüş:

— Bana ne olur mu arslanım? demiş; benimkini yarıladı bile!

Sizin telâşınız; biraz da tilki telâşına benziyor galiba!

Ecnebi Karikatürleri

— Keşke bir kasa hırsızı çağırsaydık!

— Filmi bir daha görelim mi?

— Herif fena serildi, değil mi?

— Eski sevgilime rastgeldim de..

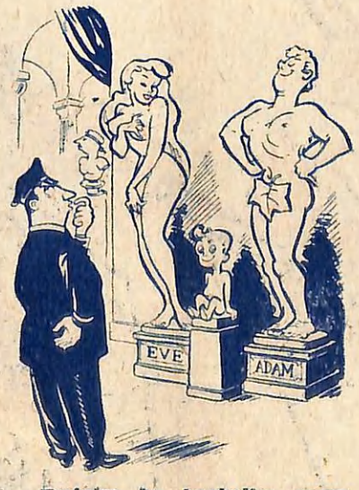

— Eminim, bu heykeller geçen sene iki taneydi!

— Eyvah, çakıyor!

Minicik Hikâye

San'atkâr Dediğin Böyle Olur!

Geçen gün (doğumunun mu, ölümünün mü, artık orasını siz düşünün!) yüzüncü yılını kutladığımız meşhur İtalyan sanatkârı Verdi anadan doğma musiki dâhisiydi. Yalnız bu dehâsını, dünyaya, hele muhitine; konu komşuya pek geç ve pek güç kabul ettirebilmişti. Ömrü boyunca, başından acı, tatlı bir çok hâdise geçmişti. Sanatkârın ruhunu şâdetmek için, biz de ona ait iki hikâye anlatalım:

Daha çocukken piyano çalmağa (!) fevkalâde hevesi vardı. Allahın günü sabahtan akşama kadar piyano başından kaldıramazlardı onu. Bu yüzden sık sık ev değiştirmek zorunda kalıyorlardı. Yeni taşındıkları bir mahallede, bir gün komşusu Verdi'nin babasını yakaladı:

— Oğluna söyle, piyanoyu birazcık kessin, yoksa deli olacağım! diye şikâyet etti.

Adamcağız hayretle gözlerini açtı:

— Aman komşum; dedi sana olan olmuş zaten... Oğlum iki saattenberi piyano çalmıyor, evde değil ki!

★

Sanatkâr, dünya çapında bir şöhret olduktan sonra, tabiî her hususta onun fikrine müracaat etmek âdet hükmüne girmişti.

Bir gün yine genç bir besekârın geldiğini haber verdiler. Bestekâr bir «mersiye» getirmişti. Verdi, eseri tetkik ettikten sonra, sordu:

— Bu mersiyeyi kimin için yazdın?

— Liszt için efendim!

Verdi, içini çekti ve:

— Ah, dedi; keşke Liszt bunu senin için yazmış olsaydı!

İHTİSAS

Dağ gibi yükselen yeni bir apartıman inşaatının karşısında konuşuyorlardı:

— Kim acaba bu gökyüzüne kazık çakar gibi yükselen binanın sahibi?

Nizamettin Nazif cevap verdi:

— Yeryüzünde kazık atan biridir muhakkak!

Cilt 10, Sayı: 247 FİYATI 25 KURUŞ 30 Mart 1951

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı, No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

BAŞKÖŞEDEN

Cevizler ve Kabaklar!

Hükûmet iç ve dış politika işine düşmüş, meşgul. Kabine henüz değişmiş. Bir yanda irtica var, yok çekişmesi. Ötede mitingler, toplantılar. Bu meşguliyetler sırasında, bazı gözüaçık parti oyuncuları, köşekapmaca oynar gibi, bir de bakıyorsunuz ki yer değiştiriyorlar. Dün C. H. P. nin en mutena köşelerini işgal eden bu yalancı pehlivanlar, şimdi köşeyi değiştirmiş, D.P. nin kapısına çömelmişler..

Halk Partisinin en olgun, hattâ geçmiş meyvaları artık öyle ballanmış ki, sopa ile silkelemeğe bile lüzum kalmadan, patır patır, kendiliklerinden dökülüyorlar. Devrini yapmış bir parti ağacından genç ve kuvvetli bir fidana tufeyli bir sarmaşık gibi sarılmak ümidile dökülen bu tohumlukların sandalye hırsına baktıkça, akidelerinin lezzetinden şüpheye imkân kalmıyor.

Yüksekten düşen iktidarın bu sabık çilekeşleri (!) bize Nasreddin Hocanın meşhur hikâyesini hatırlattı:

Hoca merhum bir gün kabak tarlasından geçiyormuş. Bakmış incecik sapların ucunda koca koca meyvalar, tabii yerlerde sürünüyorlar. Yorulmuş, ceviz ağacının altına oturmuş. Baknış, göklere ser çeken bir ağaç üstünde ceviz kadar meyvalar!

Hoca bu tezadın sebebini düşüne dursun, bir karganın gagalarken kopardığı bir ceviz, küt diye gelmiş, Mollanın alnına inmiş. Can acısile Hoca:

— Oh Yarabbi! demiş; şimdi bu nisbetsizliğin hikmetini anladım. Ya maazallah o iri kabaklardan biri bu kadar yüksekten başıma düşseydi?

Haydi cevizler neyse, ama C. H. P. nin kabaklarından cümleyi Allah korusun!

— Mizahçı —

Başbakan — Merak etmeyin ; bir şey yok!

Her Hafta Bir Tanesi :

Aksi Sada !

Nasreddin Hoca ezan okuduktan sonra koşmağa başlamış. Sormuşlar:

— Ne koşuyorsun?

— Sesimi dinlemeğe koşuyorum! demiş.

Başbakanımız da programını okuduktan sonra seyahate çıkacakmış. Lüzum yok. Biz kendilerine haber verelim ki herkes sesini beğeniyor!

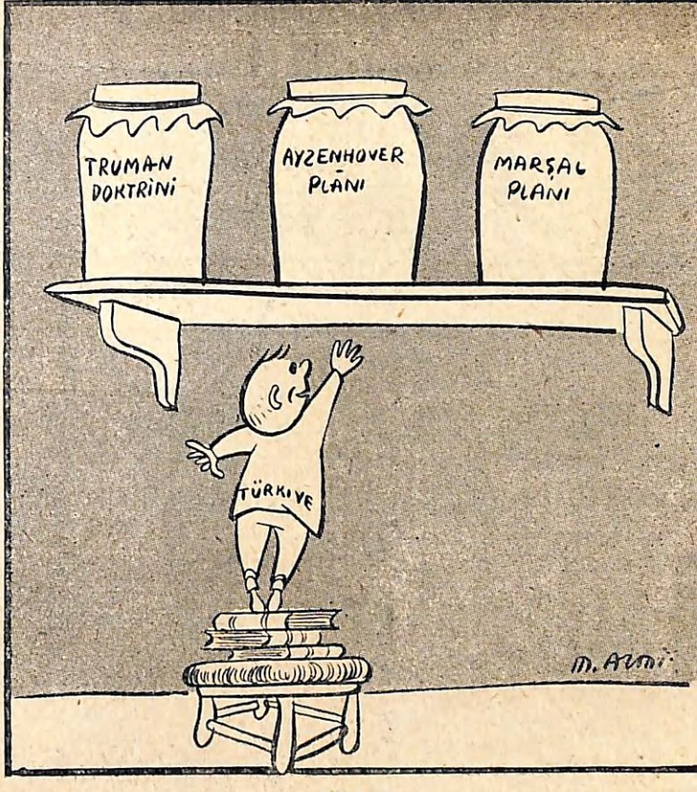

REÇEL!

Süper mürşid, yüce başkan ve fikir savcısı falan filân...

«Büyük Doğu müslüman - Türk cemiyeti hayriye ve sofiyyesi» nin bânisi, kurucusu, ve her şeyi, büyüklerden büyük, fâdıllardan faziletli (yani kumar, kadın ve içki nedir bilmez) Kısakürekoğlu Necip Fazıldan şu mektubu aldık:

«Sabık dostum;

Bazı din düşmanı gazeteler, kumarhanede basılmamı fırsat bilerek, aleyhimde düşmanca neşriyat yapıyor ve işlerimi altüst ediyorlar. Halbuki sen, sen eskiden ruhumun bütün azizliğile dostum dediğim meçhul benlikler mahremi, istikballer kâhini idin. Benim nasıl bir kişi olduğumu bilirsin. Büyük Doğu'yu vesile ederek Anadolu çocuklarını mehdiliğime inandırmak ve servetlerini bizim tekkeye vakfettirmek üzere iken bu neşriyat yüzünden her işim altüst oluyor. Bu ersem gazetecilerin bilmesi lâzımdı ki ben, yeni bir piyes bulamadığım için ihtisas sahamı dahilinde olan kumar üzerinde tetkikat yapıyordum. Yoksa beni değil kumarhanede, daha vahim hanelerde dahi basabilirlerdi. Fakat aziz benliğim, mukaddes büyüklüğüm karşısında bu çeşit tecavüzlerin ne ehemmiyeti olur? Yakında peygamberliğimi ilân edeceğimi sana tebşir ederim. Mecmuanla ilân ve alâkalı doktorlara malûmu ilâm et.

Fazıloğlu Necib-i nânecip

Sabık şair, sabık tiyatrocu, sabık mecmuacı ve şimdiki kumar tetkikatçısının mektubunu aynen neşrettik. Esasen kendisinin mahkemede yaptığı müdafaa bize de garip görünmüştü. Sabık üstad, gazeteci olduğunu ve kumarhanede röportaj yaptığını söylüyordu. Bu müdafaa bize şu fıkrayı hatırlattı:

Adamın biri, bir mecliste nâmünasip bir ses çıkarmış. Hemen ayni zamanda da eliyle kapıyı itip gıcırdatmış. Yakınındaki bir zat yüksek sesle gülmüş:

— Hadi, demiş, farzedelim sesini benzettin! Ya kokusunu ne yapacaksın?

— Sabık dost —

— Selâmet kiminle gelecek?
— Kerametle beraber.

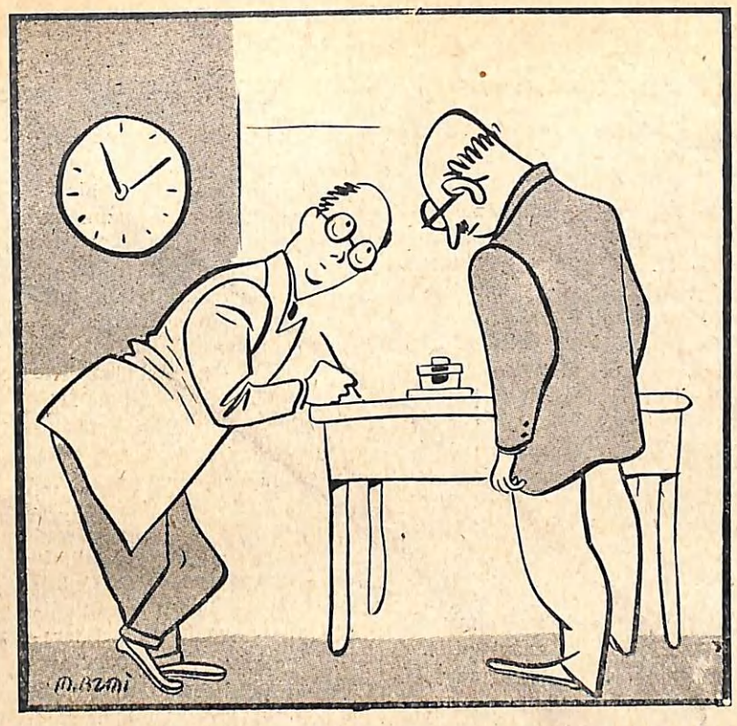

— Bazı kimseler komşu memleketlere sabun kaçakçılığı yapıyorlarmış..

— Bu temizlik meraklılarına da kirli diyemezsin ya..

— İktisat Fakültesi Profesörü Neumark'ın konturatı bitmiş, memleketine gönderilmiş..

— E.. Başka ne var, ne yok?

— Hiç.. İlâhiyat Fakültesine Pakistandan bir hoca getiriliyormuş!

Tek Keramet

Güzele Ne Yakışmaz ?

Hak bu kim kürsi-i mecliste Koraltan yaraşır
Uludağ burcuna hurşid-i dirahşan yaraşır

★

İğne üstünde durur taht-ı hükûmet derler
Böyle nâzik yere taş çatlasa Adnan yaraşır

★

Andırır şiddet-i re'yiyle heman Bismarkı
Müsteşâr olsa bu esnâda Taleyran yaraşır

★

Fevzi Lûtfiye ne hâcet masa koltuk kanepe
Gönül iklimine elhak Karaosman yaraşır

★

Şiltesiz şilteli her yerde Refik İnce gibi
Ehl-i irfân ü zekâ merd-i sühandan yaraşır

★

Yandı Kâsım Güleğin cilvelerinden İnönü
Öyle bir âşıka bir böylesi fettan yaraşır

★

Der ki ahvâl-i cihandan yaka silkip gafil
Dâr-ı dünyâya biraz râhat ü ümran yaraşır

★

Öküzün boynuzu üstünde dururmuş dünyâ
Böyle dünyâya Ozan mahşer ü tûfan yaraşır

AKILLI OZAN

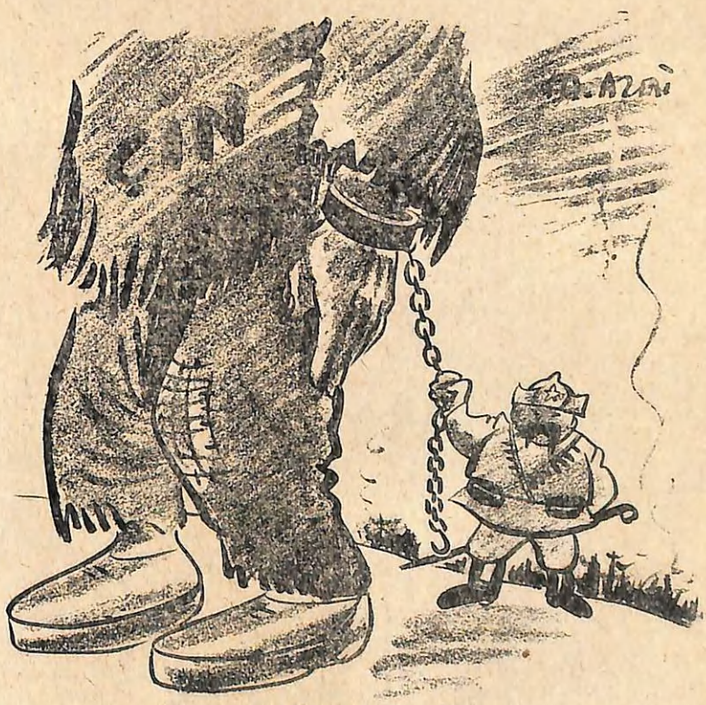

Esir ve Esirci

Köpek — Ne talihsiz hayvanım, insanlar küfür yerine benim adımı kullanıyorlar..

Ayı — Sen yine bahtiyarsın ki adını küfür için kullanıyorlar. Ya ben ne diyeyim?

— Nafile, artık ihtiyarlamışım.

— Neden anladın?

— Demin dansettiğim kız «gençlerden hiç hoşlanmıyorum» dediydi!

Beleşe ve Beleşçilere dair

Eski devirden kalma ana babalar, böyle bir ciddî mizah mecmuasında «beleş» gibi biraz da gebeş kelimesini hatırlatan aşağılık bir argo tâbirini görünce elbette ellerinde olmadan kaşlarını çatarlar. Hiç değilse çocuklarının terbiyelerini düşünürler. Bilmezler ki, beleş, devrin mukaddes tâbirlerinden biridir ve beleş hakkında kendileri gibi düşünenlere bizzat kendi çocuklarının vereceği isim, en hafif şeklile enayi pilâkisinden ibaret olur.

Evet beleşe itibar etmemek enayilik, etmeyen enayi pilâkisidir. Devir değişti kuzum! O sizin zamanınızdaki terbiye, genç kız mahcubiyeti, şimdi demode oldu. Eskiler, bir nevi orta çağdan kalma efelik namusile, hakları olmadığı halde bir şeye sahip olmayı, yani beleşçiliği hor görürlermiş... «miş!» anlıyorsunuz ya? Halbuki hayat mücadelesi diye çocuklarımıza öğrettiğimiz şey nedir? Eğer bunu lâyıkile öğretiyorsak, onları beleşçiliği talim ediyoruz sayılır.

Neden mi? Gayet basit. Evvelâ beleşin iktisadî şekillerine bir göz atalım: Çocuk, daha mektep sıralarındayken beleşten sınıf geçmeğe bakar. Eskilerin sa'yi ekall kanunu dedikleri prensibe uyarak derse çalışmaz, hocanın gözüne girer. Bunu yapamazsa kopye eder. Not alır. Tamam mı?

Bu arada zenginice bir dula intisap ederek «beleşten yaşamak» suretile yüksek tahsiline de devam edebilir. Bir yandan, ayda bir buçuk lira vermek suretile en azı beş yüz bin lira tutarındaki milli piyango ikramiyelerinin bilmem kaçta kaçına «beleşten konmağa» namzettir. Bir çarpmaz, iki çarpmaz, on çarpmaz... Lâkin bir de piyango çarparsa işte beleşten zengin oldu demektir. Bir buçuk lira nerede? Beş yüz bin lira nerede? Ne onun faizi mürekkebi, ne de işletme mahsulü! Halis muhlis beleş! Piyangomuz gibi, bankalarımız da «beleşe teşvik» esasına dayanmağa yüz tutmuslardır. Kazara bir yüz lira peydahlayıp yatırdın mı? Döşeli dayalı bir villâyı belesten kazanmağa namzetsin demektir.

Daha orta tahsilini bitirir bitirmez, eş dost tavsiyesile bir de münasip bir gelir kaynağı, yani sureta beleşten iş güç sahibi olan delikanlı, «şebeke» kullanarak taşıtlarda beleşten gidip gelmeğe, sinemalara ucuz girmeğe, maçları yok pahasına seyretmeğe alışır.

Derken, günün birinde, bir de bakarsınız patronunun kızını kafeslemiş ir. Yani beleşten bir zengin izdivaç! Hele açıkgöz bir delikanlıysa, artık tam mânasile başkasının sırtından yaşamanın kolayını bulur. Çalıştığı firmanın kredisinden istifade ile beleşten gelir kaynakları keşfeder. Ufak an patronunun sermayesile ticarete başlar, Dikkat buyuruluyor ya? Kâr kendisinin, sermaye ise patronun. Yani beleş!

Görüyorsunuz ki; beleşçilerin bu işte hiç bir suçu yok. Onları biz zorla öyle olmağa teşvik ediyoruz. Her imkânı, bedava tarafından önlerine seriyoruz. Zavallıların bütün kabahatleri sağlam bir karaktere sahip olmamalarında..

Ama.. O kadarcık kusur, kadı kızında da bulunur.

— Emekçi —

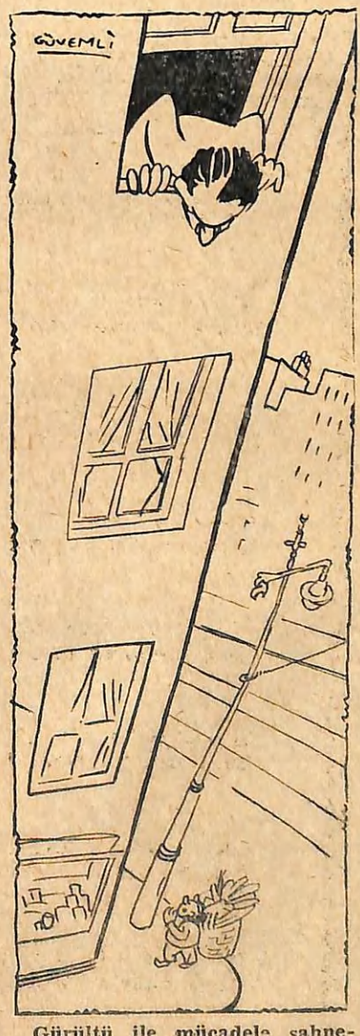

Gürültü ile mücadele sahnelerinden:

Satıcı (avaz avaz haykırarak)— Bağırsam, polis duyacak, bağırmasam sen duymıyacaksın, neydeceğimi bilemeyon diyom!

YAZISIZ!

Plân Asrı

Meşhur heykeltraş Rodin'in «Tunç devri» diye meşhur olmuş bir adam heykeli vardır. Bunu neden sözbaşı ettiğimi az sonra görürsünüz.

Eskiden tarih öncesi devirleri, taş devri, tunç devri, demir devri diye taksim olunurdu. Tarih devirleri de ilk çağ, orta çağ, yeni çağ, yakın çağ diye ayrıldı. Bundan başka 18 inci asra zekâ asrı, 19 uncu asra ilim asrı denildi. Yirminci asra bir sürü isim takıldı: Elektrik devri, atom devri... gibi.

Bilmem farkında mısınız? Birinci Dünya Harbindenberi, siyaset Con Ahmetleri, dünyayı kurtarmak için bir sürü plânlar ortaya attılar. Beş senelik kalkınma plânlarından itibaren, bunların çeşitlisine rastladık. Ama en parlakları ikinci Dünya Harbinden sonra görüldü: Marşal plânı, Şuman plânı gibi. Şimdi buna bir de Eisenhower plânı ilâve olundu. Bu plân, Marşal plânının yerini alacakmış.

Acaba Rodin sağ olsaydı, asrımızı hulâsa etmek için bir «plân devri» heykeli yapar mıydı dersiniz?

Dünya âlem plân kuruyor. Bu plânların niçin kurulduğunu kimse merak etmiyor, etmez de. Herkes biliyor ki başkasını kafese koymak için!

Bari biz de bir plân teklif edelim ki, hiç olmazsa bizi hesaba katmak için elâlem boşu boşuna zihin yormasın!

— Talebelerin siyasetle uğraşması yasak edilmiş. Sanki bizim kolumuzda ihtiyarlar kadar kuvvet mi yok? Yoksa onlardan iyi küfür etmesini mi bilmiyoruz?

— Sen onların traşına aldırma beyim, okumağa bak!

FIKRALAR

MURAT

Karı koca basın balosundaydılar. Kadının gözleri harikulâde bir tuvalete takılmıştı.

— Pazar günü bize gelecek misafirler bu elbiseye hayran kalırlar; diye işin kapısını yaomak istedi.

Kocası muvafakat gösterdi:

— Olur. Bu kadınla tanışıp onu da bize çağıralım...

DEVR-İ SABIK

Kahvede konuşuyorlardı:

— Şu adamı görüyor musun? Eski devrin hafiyelerindenmiş.

— Ya? Zavallı! demek şimdi boşta?

— Ne münasebet! Bilâkis şimdi kendisine daha çok iş çıkıyor: Eski dosyaları bulmaya memur edilmiş.

AFERİN!

Tren istasyona vaktinden on beş dakika evvel gelmişti. İstasyon memuru sordu:

— Nasıl oldu bu iş?

Makinist izah etti:

— Biraz acemiyim de.. Frenin hangisi olduğunu bundan daha beş dakika evvel öğrendim.

UNUTMA BENİ!

Bir arkadaşı bahçe mimarı Mevlût Baysal'dan borç para istiyordu:

— Bana on lira verebilir misin?

— Veremem.

— Neden?

— Dostluğumuzun bozulmasını istemem de ondan.

Arkadaşı üzülmüştü:

— Aferin! dedi. Unutmam!

— Gördün mü bak! dedi. Verseydim derhal unuturdun.

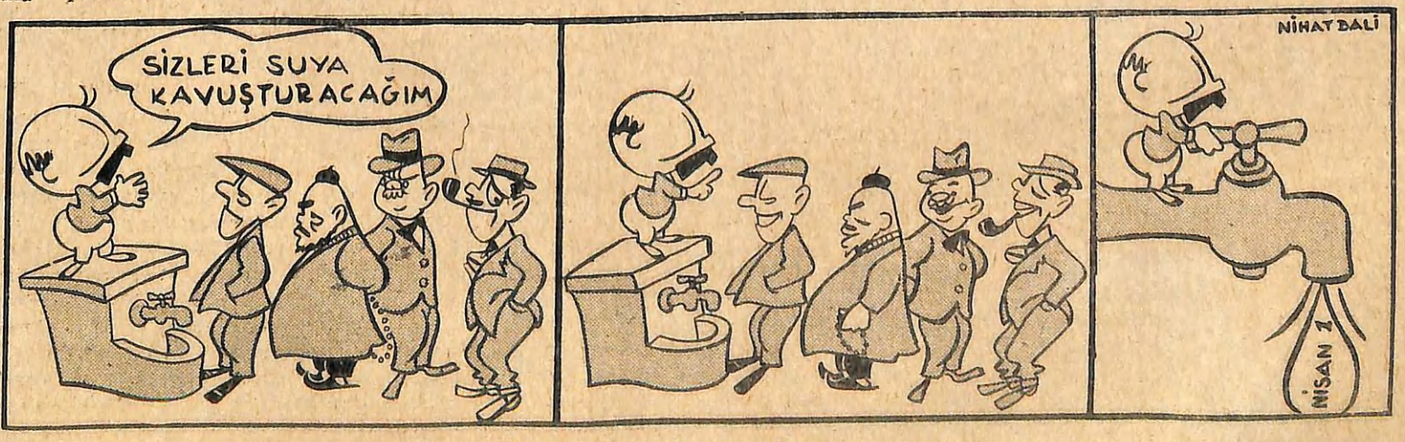

Küçük valinin maceraları!

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

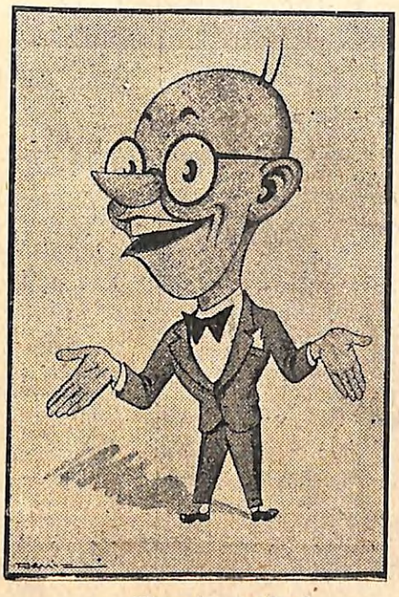

Çömezin portresi

ÇÖMEZ, Abdullah — Mizah ailesinin en girgin, en açıkgöz, civa gibi ele avuca sığmaz, her deliğe girer bir uzvudur. Tam bir gazeteci çömezidir maşallah. Eski mizah okuyucuları, onun kendisini değilse de modelini, karikatürünü gayet iyi hatırlarlar. Tombul Teyze ile Sıska Dayının damadı, küçük Tombulun zevcidir.

Abdullah Çömez, her ne kadar hakikî ve canlı bir şahsiyetse de, bir çok büyük adamlar gibi o da karikatür halinde görünmeği tercih etmiştir. Bu itibarla, epey yaşını başını almış bir delikanlı iken, «Mizah» ın birinci sayısında matbuat hayatına atıldı.. O zamandanberi iki yüz kırk altı hafta fasılasız olarak okuyuculara nükteler sundu. Memleket dertlerile, günün olaylarile ilgilendi ve her şeyi alaya aldı. İki yüz kırk altı hafta... Artık Çömezin kaç yaşına geldiğini siz hesap edin. Hâlâ çömezlikten kurtulamamış olması kabiliyetsizliğinden değil, öyle görünmeyi daha muvafık bulduğundandır.

Bu kadar kuvvetli görüş, gösteriş, anlayış; anlatış ve hâdiselerin mahiyetine nüfuz kabiliyetine rağmen ne Birleşmiş Milletler cemiyetine başkan, ne de birleşmemiş milletlere diktatör olmamış, daima hürriyeti seçmiştir.

Daima neşeli, daima güler yüzlü, biraz sivri dilli, kalemi de kafası gibi kuvvetli bir genç olan Çömezimize daha uzun ömürler ve başarılı sevimlilikler temenni ederiz.

D

DEMİR, Avni — Deli Ormandan gelmedir. Büyük ve zengin tüccarlarımızdandır. Eskiden ticaretle alâkası olmıyan mütevazı bir memurdu. Fakat muhasebe işlerine son derece aklı erdiği için, Toprakaofis muhasebesinde gösterdiği meharet ve muvaffakıyet üzerine bir gün kendi kendine: «Mademki bu işlere bu kadar aklım eriyor, neden şahsî teşebbüsü ele almıyorum!» dedi ve ticaret hayatına atıldı. Demir gibi bir iradesi, demir gibi ensesi, demirden daha sağlam (Allah nazardan saklasın) sıhhati ve bir

Avni Demir yâran ve bârandan kaçmak için meşhur şemsiyesini açmış ve düdüğünü şişirmiş halde

demir direk gibi endamı sayesinde süratle muvaffak oldu. Bütün bu esbabı mucibeye dayanarak «demir» kelimesini soyadı aldı.

Artık Avni Demirin hayatında taş devri geçmiş, demir devri başlamıştı. Kısa zamanda bunu altın devri takip etti. Birdenbire kendini zengin olmuş görünce ilk işi bir otomobil edinmek oldu .Arabaya binmeyi sevdiği için kapıkarşı bir yere dahi arabasile gitmeyi ve sık sık kendi düdüğünü öttürmeyi ihmal etmedi. Hattâ dünyaya otomobilsiz gelişine kendisi dahi şaşmaktadır. Mükrim bir zattı. Bu itibarla eşini dostunu da fırsatlar icat ederek, arabasından faydalandırdı. Herkesi, her yere arabasile taşıdı (bu herkesin kimler olduğunu açıklıyamayız.)

Altın devri, Avni Demirin sesini gürleştirmiş, sohbetini tatlandırmıştı. Hâlen bu minval üzere ticaretine devam etmektedir. Memleketin en ileri gelen sanayicilerindendir. Yakında piyasanın, krallıklar tarihe karıştığına göre, demir diktatörü olacağına şüphe etmiyoruz (bütün bunları sahi zannetmesi de ihtimal dahilindedir ha...) Bir düzine de yavrusu vardır.

DEMİRELLİ, Fuat Hulûsi — İstanbullu İstanbul milletvekillerindendir. Geçen asrın son çeyreğine doğru doğdu. Boğazlıdır. Yani Boğaziçinde oturur. Hakka ve hukuka son derece meraklı olduğundan tahsilini hukukta yaptı. Maamafih dil bahislerinde de son derece istidat sahibi idi. Fransızca, arapça, farsça; almanca; ingilizce; italyanca; çince; hattâ kuşdili dahi bilir.

Pirelli veya Morelli gibi İtalyan isimlerine pek benzemekle beraber, soyadı türkçedir ve eli demirden olan anlamına gelir. Keenne demir bilek gibi.

Demirelli, gençliğinde edebiyata meraklı idi. Emirgânın adı Mirgünle bir kaç kere değiş tokuş olmuştur ama, daha henüz Emirgân olmadığı ilk çağ devirlerinde, Fuat Hulûsi «Şebap» gibi gençlik ve «Rübap» gibi olgunluk mecmualarına gazeller yazar, Boğaziçinden gönderirdi. Bu gün dillerde dolaşın:

Gönül harareti sönmez
şarab-ı kevserle
Hayâtı gel içelim bûseden
kadehlerle

şarkısı o aşklı devrin yadigârlarındandır (anlaşılan üstad o zaman da âşıkmış!) Sonradan tarihe merak sardırdı. Türk ve Osmanlı tarihlerini bir âlâ öğrendi.

Fuat Hulûsi Demirelli, son derece iyi kalpli, halûk, sevimli; uysal görünen demir iradeli bir zattır. Yaşile enerjisi makûsen mütenasiptir. Dehşetli cevval ve çalışkan bir gençtir. O kadar ki, herkesin Kâbeyi tavafa gittiği devirlerde o cânanı tavaf etmeğe koşardı. Cenabı Hak, kendisine helâlını kısmet etmiştir. Memuriyet hayatı hakkında bir fikir edinmek isterseniz yalnız temyiz mahkemesinin bütün dairelerinin ayrı ayrı reisliklerinde bulunduğunu ve oradan emekliye ayrıldığını hesap edin, kâfi. Çok dürüst ve sevilmiş bir zat olduğu için Halk Partisinin iktidar devirlerindeki şiddetli tenkitlerine onlar dahi memnuniyetle tahammül ederlerdi. Nitekim bilâpropaganda D. P. meclis grupu reisi olmuştur.

Fuat Hulûsi Demirelli

Bütün iyi ve âlim kimseler gibi, o da gayet dalgındır. Belki günlük gaztelerde siz de okumuşsunuzdur. Bir kaç sene evvel milletvekilleri için arttırılan ödenekleri D. P. liler kabul etmemişler ve olduğu gibi Partilerine hibe etmişlerdi. Hattâ Fuat Hulûsi, bu parayı verebilmek için bir çatısını satmak zorunda kalmıştı. Nihayet aradan yıllar geçtikten sonra neden dolayı buna mecbur kaldığını anladı. Gazeteler, hep yazdılar. Meğer herkes, Partiye vermek üzere ödeneklerini alırken hazret unutmuş. Hem parayı almamış, hem almadığı parayı; şahsî satışla partiye yatırmış. Bereket, unuttuğu para, kendisine zorla verilmişti.

YAZISIZ!

Plân Asrı

Meşhur heykeltraş Rodin'in «Tunç devri» diye meşhur olmuş bir adam heykeli vardır. Bunu neden sözbaşı ettiğimi az sonra görürsünüz.

Eskiden tarih öncesi devirleri, taş devri, tunç devri, demir devri diye taksim olunurdu. Tarih devirleri de ilk çağ, orta çağ, yeni çağ, yakın çağ diye ayrıldı. Bundan başka 18 inci asra zekâ asrı, 19 uncu asra ilim asrı denildi. Yirminci asra bir sürü isim takıldı: Elektrik devri, atom devri... gibi.

Bilmem farkında mısınız? Birinci Dünya Harbindenberi, siyaset Con Ahmetleri, dünyayı kurtarmak için bir sürü plânlar ortaya attılar. Beş senelik kalkınma plânlarından itibaren, bunların çeşitlisine rastladık. Ama en parlakları ikinci Dünya Harbinden sonra görüldü: Marşal plânı, Şuman plânı gibi. Şimdi buna bir de Eisenhower plânı ilâve olundu. Bu plân, Marşal plânının yerini alacakmış.

Acaba Rodin sağ olsaydı, asrımızı hulâsa etmek için bir «plân devri» heykeli yapar mıydı dersiniz?

Dünya âlem plân kuruyor. Bu plânların niçin kurulduğunu kimse merak etmiyor, etmez de. Herkes biliyor ki başkasını kafese koymak için!

Bari biz de bir plân teklif edelim ki, hiç olmazsa bizi hesaba katmak için elâlem boşu boşuna zihin yormasın!

— Talebelerin siyasetle uğraşması yasak edilmiş. Sanki bizim kolumuzda ihtiyarlar kadar kuvvet mi yok? Yoksa onlardan iyi küfür etmesini mi bilmiyoruz?

— Sen onların traşına aldırma beyim, okumağa bak!

FIKRALAR

MURAT

Karı koca basın balosundaydılar. Kadının gözleri harikulâde bir tuvalete takılmıştı.

— Pazar günü bize gelecek misafirler bu elbiseye hayran kalırlar; diye işin kapısını yaomak istedi.

Kocası muvafakat gösterdi:

— Olur. Bu kadınla tanışıp onu da bize çağıralım...

DEVR-İ SABIK

Kahvede konuşuyorlardı:

— Şu adamı görüyor musun? Eski devrin hafiyelerindenmiş.

— Ya? Zavallı! demek şimdi boşta?

— Ne münasebet! Bilâkis şimdi kendisine daha çok iş çıktı: Eski dosyaları bulmaya memur edilmiş.

AFERİN!

Tren istasyona vaktinden on beş dakika evvel gelmişti. İstasyon memuru sordu:

— Nasıl oldu bu iş?

Makinist izah etti:

— Biraz acemiyim de.. Frenin hangisi olduğunu bundan daha beş dakika evvel öğrendim.

UNUTMA BENİ!

Bir arkadaşı bahçe mimarı Mevlût Baysal'dan borç para istiyordu:

— Bana on lira verebilir misin?

— Verememe.

— Neden?

— Dostluğumuzun bozulmasını istemem de ondan.

Arkadaşı üzülmüştü:

— Aferin! dedi. Unutmam!

— Gördün mü bak! dedi. Verseydim derhal unuturdun.

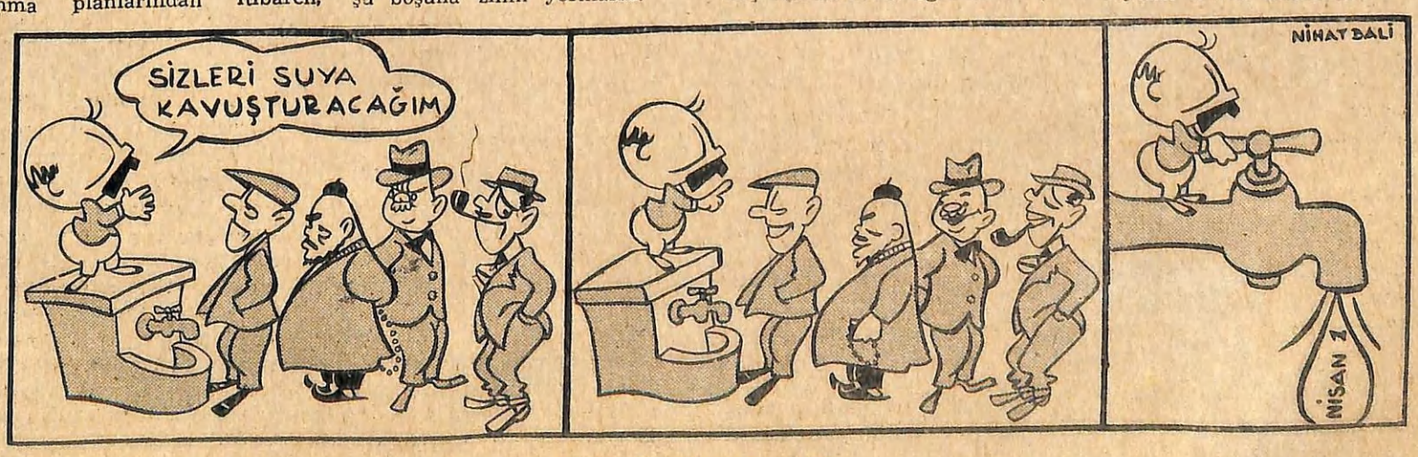

Küçük valinin maceraları!

Hangi Çiçeği Seversiniz?

Çizen: **Ramiz**

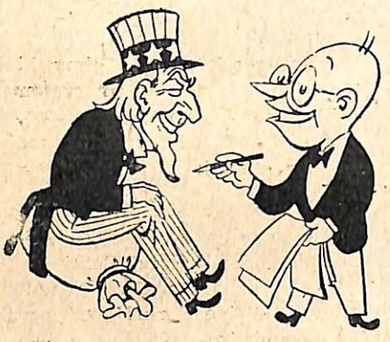

Çömez — Hangi çiçeği seversiniz?
Sam Amca — Arslan ağzını!

Çömez — Hangi çiçeği seversiniz?
Con Bul — Yedivereni!

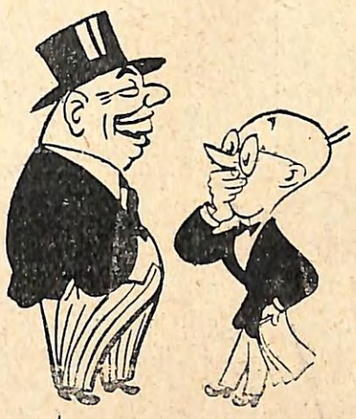

Çömez — Hangi çiçeği seversiniz?
Eyyam ağası — Hercaiyi!

Çömez — Hangi çiçeği seversiniz?
Sabıkalı — Karanfili!

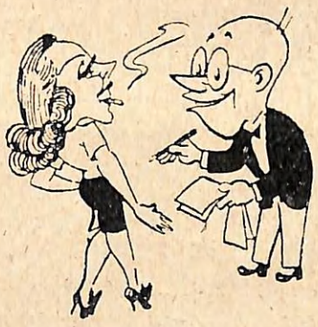

Çömez — Hangi çiçeği seversiniz?
Yosma — Gece sefasını!

Çömez — Hangi çiçeği seversiniz?
Zabıta memuru — Limon çiçeğini!

Çömez — Hangi çiçeği seversiniz?
Hovarda — Hanımelini!

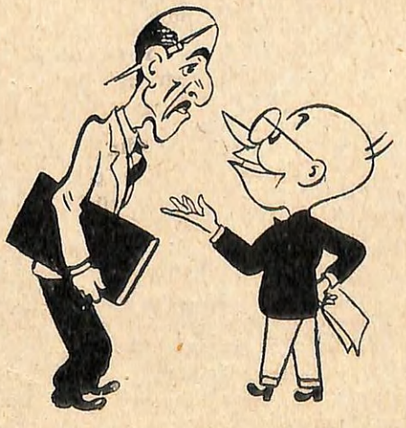

Çömez — Hangi çiçeği seversiniz?
Memur — Papatyayı!

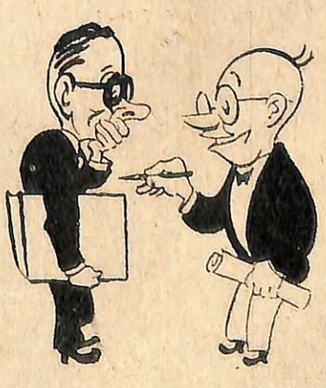

Çömez — Hangi çiçeği seversiniz?
Ayyaş — Zıkkım'ı!

Evlenme İlânı

Yazan: VİR GÜL

O tarihte Adnan'la bir bekâr odasında iki bekâr olarak yaşardık. Halimizden pek şikâyetimiz yoktu. Ekmeğimizi bazan taştan, bazan da havadan çıkarıyor, günümüzü gün edip gönlümüzü eğlendiriyor, geçinip gidiyorduk.

Fakat şeytan tek durur mu? Bir gün Adnan'ı dürtmüş olacak ki bizim arkadaş bana kararını açtı:

— Ben evleneceğim artık, Ferit.

— Evleneceğin mi? diye hayretle sordum.

— Evet, dedi. Kararımı verdim.

Etme, eyleme dedim; kandıramadım. Bizim oğlanın kararı kardı.

O zaman ben de işi ciddiye aldım:

— Kızı nereden bulacağın? diye sordum.

— Kolay, dedi. Gazeteye ilân veririm.

Güldüm:

— İşte onu yapamazsın!

— Neden?

— Neden olacak; kendini dosdoğru tarif etsen kimse talip olmaz. Olduğundan başka türlü görünsen, yalan söylemiş olursun, sonradan foyan meydana çıkar.

Kızmış gibiydi:

— Demek beni hiç bir kız beğenmez sanıyorsun? dedi.

Yok, mok dedim ama, kanaatimi de daha fazla gizleyemedim.

Adnan kendine güvenir gibi bir hal takındı ama, söylediklerimi bir giyinmiş, içine kurt düşmüştü. İlânın şeklini düşünmeye başladığı belliydi.

Bir akşam elinde «En Son Saniye» gazetesile geldi.

Anlamıştım:

— İlânı verdin mi? diye sordum.

— Lüzum kalmadı, dedi.

— Neden?

— Tam istediğim gibi bir kız buldum.

— Nerede? diye haykırmışım.

— İşte bu gazetede! diye cevap verdi ve anlattı:

Evlenme ilânları nasıl yazılıyor diye bakmak için bir gazete almış. Şöyle bir göz atınca çığlığı atmış. İstediği gibi bir kızı gökte ararken yerde bulmuş!

İlânı beraber okuduk:

«Hali vakti yerinde bir ailenin biricik kızıyım. Kendimi methetmek gibi olmasın ama, arkadaşlarım güzel olduğumu söylüyorlar. Hattâ kimisi Virginia'ya benzetiyor. Kimisi Patricia'ya. Fakat benim artist olmaya niyetim yok. İdealim beni sevecek erkeği bulup yuvasını yapmaktır. Müstakbel eşimde her şeyden evvel ruh güzelliği ve kalp zenginliği ararım. «En Son Saniye» de Mürüvvet Özaygeneroltekin rumuzuna müracaat.»

Adnan uçuyordu:

— Gördün mü bak kızı! diyordu. Tam benim için biçilmiş kaftan...

— Sen de onun için hazırlop yumurta!

— Tabii ya! Kızın parada pulda gözü yok. Maddî güzellik de istemiyor. Ne diyor, gördün ya?

— Gördüm. Ruh güzelliği ile kalp zenginliği istiyor ki o da sende bol bol var...

Adnan o kadar heyecanlıydı ki alay ettiğimin farkında bile olmadı.

— Çabuk, dedi, bana bir kalem kâğıt.

Dolma kalemimi verdim, kâğıdı da o buldu. Kıza hitaben ve gazete vasıtasile irsal edilmek üzere şöyle bir aşk namesi düzdü:

«Sevgili Mürüvvet'im;

«Size bu şekilde hitap etmemi mazur görün. Fakat gazetede o samimi satırlarınızı ve asil arzunuzu okur okumaz sizi sevdim. Arkadaşlarınızın sizi Virginia'ya, Patricia'ya benzettiklerine bakılırsa tam benim aradığım tipsiniz. Öğünmek gibi olmasın ama, benim de arkadaşlarım bende ruh güzelliğinin ve kalp zenginliğinin bol bulunduğunu söylüyorlar. O halde ne duruyoruz, derhal evlenelim. Allah bizi birbirimiz için yaramış. Daha fazla ayrı dursak Allahın emrine, Peygamberin kavline aykırı hareket etmiş oluruz.. Sonra cehennemde yanacağımıza evlenelim de birbirimiz için yanalım..»

Mektup bu minval üzere devam ediyordu. O okudukça ben gülmemek için dişlerimi sıkıyor, dudaklarımı ısırıyordum.

Nihayet:

— Tamam mı? dedim.

— Tamam.

— At imzanı.

— Attım.

— Yaz adresi.

— Yazdım.

— Koy cebine. Yarın sabah verirsin. Şimdi kapat artık bu bahsi de gel yemeğimizi yiyelim.

Sofraya oturduk. Fakat bizim arkadaşta iştah hak getire. Çocuk adamakıllı âşık olmuştu... Hem de tıpkı masallardaki gibi: Görmediği bir kıza!

★

Ondan sonra Adnan'ın başında kavak yelleri esmeğe başladı. Sabahları erkenden uyanıp gözünü pencereden dışarı, kulağını kapıya dikiyor, postacıyı bekliyordu. İşi olmadığı zamanlar akşama kadar evde oturuyor, belki mektup gelir diye heyecan içinde dakikalar geçiriyordu.

Ben de her akşam eve gelişimde:

— Yine mi yok? diye soruyordum.

Boynunu büküyor:

— Yok, diyordu.

Ben de onu teselliye çalışıyordum:

— Kadın kısmı böyledir. Kendini naza çekmesini pek sever. Senin Mürüvvet'in de sanki o kadar çok mektup almış ki hepsine derhal cevap verememiş gibi davranmak istiyor.

Bu sözlerim Adnan'ı müteessir etmişti:

— Herhalde, dedi. Çok mektup aldığı muhakkak. Öyle bir kızı kim istemez! Belki de benden daha fazla dil dökmüş olan birine derhal evet cevabını vermiştir.

— Ne münasebet! dedim. Senin mektubun o kadar dokunaklı idi ki, kabil değil, kimse öylesini yazamamıştır. Bekle, göreceksin bak; Mürüvvet senin olacak. Eh, o zaman ne düğün yapacağız, ne düğün! değil mi?

Adnan:

— Elbette! dedi ama, içinden: «Neyle?» diye sorduğu muhakkaktı.

Aradan iki ay mı geçti, üç ay mı. Geçmiş zaman, pek iyi hatırlıyamıyorum. Mevsim kışken bahar olmuş, yaza benzer günler görmeğe başlamıştık.

Bir gün, kışlık elbiseleri satıp günümüzü gün etmeye karar vermiş, eskiciyi çağırmıştık. Adnan'ın ceketini yoklarken elime iç cebinde bir şey geldi. Baktım: Bir mektup!

Aldığım gibi doğru koştum.

Mektubu görünce bir çığlık attı:

— Geldi mi? Ver bakalım!

Fakat mektubun üzerine ben ondan evvel bakmıştım.

— Al! diye fırlattım. Al da turşusunu kur!

Adnan daha zarfa şöyle bir göz atar atmaz suratı turşuluk limona döndü. Yüzü sapsarı kesildi. Gözleri yuvalarından fırlayarak kendini koltuğa attı:

Vaktiyle gazetedeki Mürüvvet Özaygeneroltekin rumuzuna (!) yazdığı mektuptu bu!

Elini şakağına, yumruğunu kalçasına vuruyor:

— Nasıl oldu da unuttum! Sersem kafa! diye döğünüp duruyordu.

Sizin anlıyacağınız, Adnan hâlâ bekâr... Ve yine evlenmek arzusunda. Yuvasını yapacak bir kız biliyorsanız insaniyet namına haber verin!

FIKRALAR

SAYI: 247

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Sucuoğlu Matbaası - İstanbul

BU KADAR OLUR!

Gazetemize gelen; fakat hakikate aykırı olduğu için neşretmediğimiz bir ilân:

«Yeni doğmuş çocuklar! Annenizden, babanızdan Lapa marka mama isteyin. Taklitlerinden sakınmak menfaatiniz icabıdır.»

BELLİ!

İki arkadaş konuşuyordu.

Biri:

— Eski günlerimi öyle arıyorum ki! dedi.

Ötekisi hayret etti:

— Yok canım! Ne zaman evlendin? Hiç haberimiz yok!

MESELE!

Selma ile Belma arasında işitilmiştir:

— Bir erkek seni öperse ne yaparsın?

— O kolay, kardeş... Asıl, öpmezse ne yaparım, onu bilmiyorum...

FAL

Falcı; adamın avucuna bakarak bir çizgiyi gösterdi:

— Bu hat yarı yolda kesiliyor. Acaba...

Adam falcının sözünü tamamladı:

— Merak etmeyin; elektrik hattıdır. Bu ay parayı veremedim...

BETERİN BETERİ

Dekor: Harap bir köy; yani Kızıl Rusya. Dizi dizi otomobiller, yani Mareşaller ve Generaller. Arabalardan birinde iki posbıyık ve bir pipo: Yani Stalin! Etrafta çıt yok, yani halk var.

Stalin Yoldaş, sevgili tebaacıklarını teftişten geçiriyor. Kızıl yoldaşların iyi yetiştirilip yetiştirilmediğini, kızıl ihtilâle sadık kalıp kalmadıklarını, Rusya uğrunda ölmek isteyip istemediklerini kontrol ediyor. Benzi sararmış olanları inkılâba ve kızıl ideolojisine ihanetle itham edecek kadar titiz olduğu için, herkes, teftişten evvel birbirini tokatlayarak inkılâp rengine yüzlerini boyamış.

Stalin Yoldaş, ihtiyar bir kadını arabasının kenarına çağırdı, sordu:

— İhtilâlden evvel mi daha rahattın, şimdi mi daha rahatsın?

— İhtilâlden evvel!

Hiç beklemediği böyle bir suale ihtiyar mujik'un verdiği beklenmiyen cevap atom bombası tesirini yapıyor. Stalin Yoldaş, sükûnunu bozmadan devam ediyor:

— Nasıl olur bu?

— Öyle. Çünkü ihtilâlden evvel iki elbisem vardı. Şimdi ise bir tane var.

Kızıl serdar neşeli neşeli gülüyor:

— O bir şey ifade etmez ana, dedi. Meselâ Afrikada öyle şehirler ahalisi var ki bir tek elbiseleri bile yok...

Bu sefer kadıncağız büyük bir hayretle sordu:

— Ya?. Orasını ne zaman aldık?

Açık Muhabere

Büyük Doğu cemiyeti tekkelerinden Malatya şubesi postnişinine:

Bir iki ay evvel ilâhî meczuplar gibi sağa sola ağzınıza geleni söylemiş, «materyalistler, Kemalistler, komünistler, hâyasızlar» diye herkesi bir çırpıda «hırlamakla» vasıflandırmıştınız. Göklere uçurduğunuz şeyhi ekberiniz Molla Necibin bir kumarhane baskınında ele geçtiğini belki günlük gazeteler de siz de okumuşsunuzdur. Bizim, aylarca evvel haber verdiğimiz ve içyüzünü deşerek, mümkün olduğu kadar gülsuyu serperek efkârı umumiyeye arzettiğimiz Mollayı merkumunuz bu cürmü meşhudu her ne kadar gazeteci olmasile tevile çalışıyorsa da, mesleği lekelemekten başka kendisine hayrı dokunmıyacak olan o sözler, pirinizin hakikî mahiyetini sizlere müdellel surette açıklasa gerektir. Namuslu vatandaşlara dil uzatmadan evvel taptıklarınızın ne mal olduğunu öğrenmek belki istikbaliniz için faydalı olur.

Hem sıhhî, hem hoş bir koku bırakan en güzel yerli diş macunudur.

Çiçekle bilgi ve sanat birleşince

Şükûfe

İtriyatı vücuda gelir.

Sirkeci, Hüdavendigâr caddesi
Şükûfe İtriyat Deposu

AMATÖR Karikatürleri

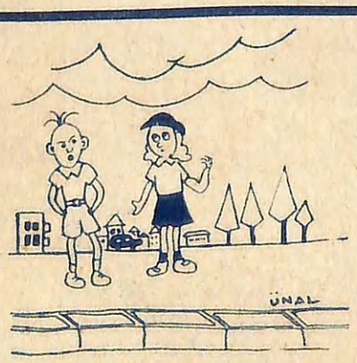

— Ödevlerini kim yapıyor?
— Babam.. — Hepsini mi?
— Ben de yardım ediyorum!

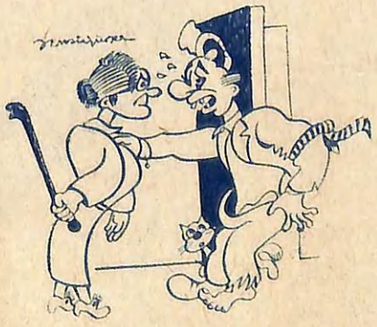

— Vallahi sarhoş değilim karıcığım; maaştan geliyorum!

KIYAK!

Dalgınlık rekorları anlatılıyordu. Profesör Salih Murat Uzdilek hepsini dinledikten sonra:

— Bunlar bir şey mi! dedi. Ben bir keresinde Ankaraya gidiyordum. Saatimi evde unuttuğum için geri dönmek istedim. Derhal saatimi cebimden çıkarıp, eve gidip gelecek vakit var mı diye baktım.

Mizah

"Nisan Balığı! Kim yutmaz?